

Sprawa C-462/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

25 września 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunale di Milano (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 września 2020 r.

Strona skarżąca:

Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione (ASGI)

Avvocati per niente onlus (APN)

Associazione NAGA – Organizzazione di volontariato per l'Assistenza Socio-Sanitaria e per i Diritti di Cittadini Stranieri, Rom e Sinti

Druga strona postępowania:

Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per le politiche della famiglia

Ministero dell'economia e delle finanze

TRIBUNALE DI MILANO – Sezione Lavoro (izba pracy sądu w Mediolanie, Włochy)

[...]

W postępowaniu między:

- ASGI – Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione (stowarzyszeniem na rzecz praw cudzoziemców), APN – Avvocati per niente onlus (stowarzyszeniem adwokatów wolontariuszy)

- ASSOCIAZIONE NAGA – Organizzazione di volontariato per l’Assistenza Socio-Sanitaria e per i Diritti di Cittadini Stranieri, Rom e Sinti (stowarzyszeniem NAGA – organizacja wolontariacka na rzecz dostępu cudzoziemców, Romów i Sinti do pomocy społecznej i zdrowotnej oraz obrony ich praw)

[...]

będącym stroną skarżącą,

A

- Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per le politiche della famiglia (departamentem polityki rodzinnej urzędu rady ministrów, Włochy)
- Ministero dell’economia e delle finanze (ministerstwem gospodarki i finansów),

które to instytucje reprezentowane są przez Avvocatura dello Stato (państwową służbę doradztwa prawnego), [...]

będącym drugą stroną postępowania,

[...]

STWIERDZA, CO NASTĘPUJE:

1 – Prawo krajowe i okoliczności faktyczne sprawy

Artykuł 1 ust. 391 legge n. 208/2015 - Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilita 2016) [ustawy nr 208/2015 wprowadzającej przepisy w sprawie uchwalania rocznego i wieloletniego budżetu państwa (ustawa o stabilności budżetowej na rok 2016)] z dnia 28 grudnia 2015 r. (dodatek zwykły do GURI nr 302 z dnia 30 grudnia 2015 r.) (zwanej dalej „ustawą nr 208/2015”), zmienionej legge n. 145/2018 - Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2019 e bilancio pluriennale per il triennio 2019-2021 (ustawą nr 145/2018 o budżecie tymczasowym na rok 2019 i budżecie wieloletnim 2019–2021) z dnia 30 grudnia 2018 r. (dodatek zwykły do GURI nr 302 z dnia 31 grudnia 2018 r.), stanowi: „*Poczawszy od 2016 r. ustanawia się kartę rodziny przeznaczoną dla rodzin składających się z obywateli włoskich lub obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej legalnie zamieszkujących na terytorium Włoch z co najmniej trojgiem dzieci w wieku nieprzekraczającym 26 lat, które należą do tego samego gospodarstwa domowego. Kartę wydaje się rodzinom, które złożą o nią wniosek, zgodnie z kryteriami i zasadami określonymi w decreto Presidente del Consiglio dei ministri (dekrecie prezesa rady ministrów) lub Ministro per la famiglia e le disabilità (ministra ds. rodziny i osób niepełnosprawnych) w porozumieniu z Ministro dell’economia e delle finanze*”

(ministrem gospodarki i finansów), które to rozporządzenie zostanie przyjęte w terminie trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego przepisu. Karta umożliwi dostęp do rabatów przy zakupie towarów lub usług oraz do zniżek taryfowych udzielanych przez publiczne lub prywatne podmioty uczestniczące w inicjatywie. Podmioty uczestniczące w inicjatywie, które udzielają rabatów lub zniżek większych niż zwykle stosowane na rynku, mogą zwiększyć swój udział w inicjatywie w celach promocyjnych i reklamowych”.

Przepis ten został wprowadzony w życie przez regolamento governativo (rozporządzeniem rządu) [...] z dnia 27 czerwca 2019 r. Rozporządzenie to przewiduje, że zainteresowane osoby otrzymują „kartę rodziny” od Dipartimento per le politiche della famiglia della Presidenza del Consiglio dei Ministri (departamentu polityki rodzinnej urzędu rady ministrów) po złożeniu odpowiedniego wniosku. Wniosek należy złożyć za pośrednictwem strony internetowej, a wnioskodawca musi w nim oświadczyć, że spełnia wymogi prawne, w szczególności że jest obywatelem Włoch lub obywatelem [OR.2] państwa członkowskiego Unii Europejskiej legalnie zamieszkałym we Włoszech. Strona internetowa została niedawno uruchomiona [...]. Avvocatura dello Stato poinformowała, że strona ta jest zarządzana przez Sogei s.p.a., która jest spółką typu „in house”, w całości należąca do Ministero dell’economia (ministerstwa gospodarki).

Publiczni lub prywatni dostawcy towarów i usług (np. handlowcy) mogą przyłączyć się do tej inicjatywy dobrowolnie. W tym celu mogą oni zawrzeć umowę z Dipartimento per le politiche della famiglia della Presidenza del Consiglio dei Ministri. Muszą oni zobowiązać się do zagwarantowania zniżki na rzecz posiadaczy karty w wysokości co najmniej 5% w stosunku do ceny detalicznej niektórych towarów lub usług wybranych przez samych dostawców. Nazwy dostawców uczestniczących w inicjatywie są opublikowane na tej samej stronie internetowej, o której mowa powyżej.

Artykuł 90 bis decreto legge n. 18/2020 - Misure di potenziamento del Servizio sanitario nazionale e di sostegno economico per famiglie, lavoratori e imprese connesse all'emergenza epidemiologica da COVID-19 [dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 w sprawie środków wspierających krajową służbę zdrowia i wsparcia gospodarczego dla rodzin, pracowników i przedsiębiorstw w związku z kryzysem epidemiologicznym COVID-19) z dnia 17 marca 2020 r. (GURI n° 70, z dnia 17 marca 2020 r., s. 1) (zwanego dalej „dekretem z mocą ustawy nr 18/2020”), wprowadzony legge di conversione n. 27/2020 (ustawą przekształcającą nr 27/2020), stanowi, że „[w] roku 2020 karta rodziny, o której mowa w art. 1 ust. 391 ustawy nr 208 z dnia 28 grudnia 2015 r., jest przeznaczona dla rodzin z co najmniej jednym dzieckiem pozostającym na utrzymaniu”. Przepis ten został przyjęty wraz z innymi środkami mającymi na celu przeciwdziałanie gospodarczym i społecznym skutkom epidemii COVID-19. Ograniczył on wymóg dotyczący liczby dzieci pozostających na utrzymaniu, ale nie zmienił innych cech „karty rodziny”, w szczególności wymogów dotyczących obywatelstwa

wnioskodawcy. W każdym razie strony potwierdziły, że w rzeczywistości obywatele państw trzecich nie mają obecnie prawa korzystać z „karty rodziny”.

W dniu 31 marca 2020 r. stowarzyszenie ASGI wraz z dwoma innymi stowarzyszeniami, które nie są stroną skarżącą, wystosowało pismo do Dipartimento per le politiche della famiglia della Presidenza del Consiglio dei Ministri. ASGI podniosło w owym piśmie, że opisane powyżej przepisy dotyczące „karty rodziny” stanowią dyskryminację obywateli państw trzecich ze względu na przynależność państwową lub pochodzenie etniczne i naruszają art. 11 dyrektywy 2003/109/WE, art. 24 dyrektywy 2004/38/WE, art. 29 dyrektywy 2011/95/UE i art. 12 dyrektywy 2011/98/UE. ASGI wniosło zatem o uchylenie przepisów ustawy ustanawiającej „kartę rodziny” w zakresie, w jakim nie zezwala ona na przyznanie tej karty obywatelom państw trzecich, których sytuacja prawna jest chroniona przez wymienione dyrektywy.

ASGI wniosło ponadto o dokonywanie wykładni art. 90 bis decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 18/2020 w ten sposób, że przepis ów znosi wszystkie wymogi inne niż posiadanie co najmniej jednego dziecka pozostającego na utrzymaniu.

Pismo to pozostało bez odpowiedzi. W związku z tym stowarzyszenia wnoszące skargę wszczęły przed sądem odsyłającym postępowanie szczególne w sprawach dotyczących dyskryminacji.

2 – Żądania skarżących stowarzyszeń

Skarżące stowarzyszenia podnoszą, że przepisy krajowe dotyczące „karty rodziny” są sprzeczne z niżej wymienionymi przepisami prawa Unii Europejskiej, ponieważ nie zezwalają na wydanie rzeczonyj karty niektórym kategoriom obywateli państw trzecich.

- I. Przepisy krajowe są sprzeczne z art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109/WE, ponieważ zdaniem skarżących „karta rodziny” wchodzi w zakres pojęcia „zabezpieczenia społecznego, pomocy społecznej i ochrony socjalnej”, o których mowa w tym przepisie. Ponadto państwo włoskie nie skorzystało wyraźnie z uprawnienia do wprowadzenia odstępstwa przewidzianego w art. 11 ust. 4 tej dyrektywy. Wynika z tego zatem, że wyłączenie obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi z kręgu osób uprawnionych do uzyskania „karty rodziny” jest niezgodne z prawem.
- II. Przepisy krajowe są sprzeczne z art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98/UE w związku z art. 1 lit. z) i art. 3 [ust. 1] lit. j) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, gdyż zdaniem skarżących „karta rodziny” wchodzi w zakres pojęcia „świadczenia rodzinne” zdefiniowanego w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004. W odniesieniu do tych świadczeń przewidziana jest równość traktowania obywateli państwa członkowskiego i obywateli państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2011/98/UE. Sposób finansowania świadczenia nie jest istotny w tym względzie. Zdaniem skarżących wspomniane świadczenie wchodzi

w zakres autonomicznego pojęcia „zabezpieczenia społecznego” w rozumieniu prawa Unii. W związku z tym wyłączenie obywateli państw trzecich posiadających jedno zezwolenie (a single permit) przewidziane w dyrektywie 2011/98/UE z kręgu uprawnionych do uzyskania „karty rodziny” jest niezgodne z prawem.

[OR. 3]

- III. Przepisy krajowe są sprzeczne z art. 14 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2009/50/WE w związku z art. 1 lit. z) i art. 3 [ust. 1] lit. j) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, które na mocy jego art. 90 zastępuje rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 we wszelkich wcześniejszych odniesieniach do tego ostatniego. Wynika to z tych samych powodów i ma takie same skutki jak określone w pkt II powyżej w odniesieniu do obywateli państw trzecich posiadających „niebieską kartę UE”. Należy przyjąć, że zawarte w skardze odesłanie do dyrektywy 2000/50/WE wynika ze zwykłej omyłki, natychmiast rozpoznawalnej w świetle odniesienia do „wysoko wykwalifikowanych cudzoziemców”.
- IV. Przepisy krajowe są sprzeczne z art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, ponieważ zdaniem skarżących świadczenie wchodzi w zakres „zabezpieczenia społecznego”, które jest objęte zakresem stosowania traktatów. Wyłączenie obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii objętymi zakresem stosowania dyrektywy 2004/38/WE, jest zatem niezgodne z prawem.
- V. Przepisy krajowe są sprzeczne z art. 29 dyrektywy 2011/95/UE, ponieważ zdaniem skarżących „karta rodziny” wchodzi w zakres zawartego w tym przepisie pojęcia „opieki społecznej”. Skarżące twierdzą, że Włochy nie skorzystały z przewidzianego w art. 29 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE uprawnienia do ograniczenia równego traktowania do świadczeń podstawowych. Artykuł 27 ust. 1 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 251/2007 stanowi bowiem: *„Osoby posiadające status uchodźcy i osoby, którym przyznano ochronę uzupełniającą, mają prawo do takiego samego traktowania jak obywatele włoscy w zakresie opieki społecznej i zdrowotnej”*. Brzmienie to nie zostało zmienione decreto legislativo (dekretem ustawodawczym) nr 18/2014, który transponował dyrektywę 2011/95/UE. Wynika z tego, że wyłączenie obywateli państw trzecich korzystających z ochrony międzynarodowej z prawa do uzyskania „karty rodziny” jest niezgodne z prawem.

Na rozprawie pełnomocnik skarżących stowarzyszeń wskazał, że sprzeczność przepisów krajowych z prawem Unii Europejskiej, o którym mowa w pkt I, II i III powyżej istniałaby nawet wówczas, gdyby wydanie „karty rodziny” należało uznać za „usługę” w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2003/109/WE, art. 12 lit. g) dyrektywy 2011/98/UE i art. 14 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2009/50/WE.

Skarżący uważają, że wszystkie wyżej wymienione dyrektywy zawierają *jasne, precyzyjne i bezwarunkowe* normy w zakresie, w jakim jest to istotne w niniejszej

sprawie. W związku z tym mają one bezpośrednio zastosowanie w prawie krajowym.

Skarżący wnoszą zatem do sądu odsyłającego o odstąpienie od stosowania przepisów krajowych w zakresie, w jakim wyłączają one wyżej wymienione kategorie obywateli państw trzecich z kręgu uprawnionych do świadczenia zwanego „kartą rodziny”. W konsekwencji skarżący wnoszą do sądu odsyłającego o nakazanie będącym drugą stroną postępowania organom administracji dokonania zmian w regolamento governativo (rozporządzeniu rządu) przyjętym w drodze dekretu z dnia [27] czerwca 2019 r. oraz umożliwienia wspomnianym osobom uzyskania „karty rodziny”.

3. Stanowisko Avvocatura dello Stato

Avvocatura dello Stato [...] [postępowanie] zajęła stanowisko w przedmiocie żądań podniesionych przez skarżących.

W odniesieniu do zmiany przepisów wprowadzonej decreto legge (dekretem z mocą ustawy) nr 18/2020 organy administracji będące drugą stroną postępowania uważają, że dotyczyła ona jedynie liczby członków rodziny i dzieci pozostających na utrzymaniu, wymaganej do uzyskania „karty rodziny”. Wymogi w zakresie przynależności państwowej nie zostały w żaden sposób zmienione.

W odniesieniu do sprzeczności z przepisami prawa Unii, na którą skarżący się powołują, Avvocatura dello Stato odpowiedziała, przedstawiając poniżej podsumowane argumenty .

- I. Co do sprzeczności z dyrektywą 2003/109/WE Avvocatura dello Stato zaprzecza, jakoby „karta rodziny” wchodziła w zakres pojęcia „pomocy społecznej i ochrony socjalnej”. Zdaniem Avvocatura dello Stato „karta rodziny” stanowi bowiem środek „wsparcia dla rodziny” i „obniżenia kosztów usług dla rodziny”, jest jednak niezależna od dochodu osób z niej korzystających. Ponadto świadczenia nie są finansowane przez administrację publiczną, [OR. 4] ponieważ zniżki są udzielane przez dostawców towarów i usług będących stronami umowy.
- II. Z analogicznych względów Avvocatura dello Stato kwestionuje sprzeczność przepisów krajowych z dyrektywą 2011/98/UE. Nie chodzi tu bowiem o „świadczenia rodzinne”, ponieważ nie ma żadnego publicznego wkładu w finansowanie kosztów utrzymania dzieci. Potwierdza to fakt, że Komisja Europejska wszczęła już postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (nr 2100/2019) w związku z brakiem transpozycji przez Włochy dyrektywy 2011/98/UE w przedmiocie uznawania świadczeń społecznych dla pracowników z państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi. Komisja nie zaliczyła „karty rodziny” do świadczeń z zabezpieczenia społecznego, z których niezgodnie z prawem wyłączono pracowników z państw trzecich.

- III. Avvocatura dello Stato zaprzecza, jakoby przepisy krajowe były sprzeczne z dyrektywą 2009/50/WE, z tych samych względów, które zostały wymienione w pkt II powyżej.
- IV. Zdaniem Avvocatura dello Stato odniesienie do art. 24 dyrektywy 2004/38/WE jest nieistotne, ponieważ jeśli jeden rodzic jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, może on uzyskać „kartę rodziny” na rzecz wszystkich innych członków rodziny, niezależnie od ich obywatelstwa.
- V. Avvocatura dello Stato kwestionuje również sprzeczność przepisów krajowych z art. 29 dyrektywy 2011/95/UE. Z powodów przedstawionych już w pkt I i II powyżej „karta rodziny” nie wchodzi w zakres świadczeń z tytułu „pomocy społecznej”. Ponadto zdaniem Avvocatura dello Stato art. 29 dyrektywy 2011/95/UE nie zawiera norm wywołujących skutek bezpośredni, ponieważ nie jest on wystarczająco precyzyjny.

[...]

[inne kwestie o charakterze wyłącznie wewnętrznym] W związku z tym Avvocatura dello Stato wnosi o oddalenie żądań skarżących.

4. W przedmiocie zasadności wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym

Ze względu na to, iż między stronami istnieje spór dotyczący wykładni prawa Unii Europejskiej, sąd odsyłający uznaje za właściwe skierowanie do Trybunału niektórych kwestii dotyczących wykładni podniesionych przez skarżących. Rozstrzygnięcie sporu zależy bowiem bezpośrednio od rozwiązania tych kwestii.

Przede wszystkim sąd odsyłający stwierdza, że podziela wykładnię zaproponowaną przez Avvocatura dello Stato w odniesieniu do tymczasowej zmiany przepisów przewidzianej w art. 90 bis decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 18/2020. Interwencja ustawodawcy ma wyraźnie na celu rozszerzenie w 2020 r. kręgu osób korzystających z karty na rodziny z co najmniej jednym dzieckiem pozostającym na utrzymaniu, nie zmieniając przy tym wyraźnie przywołanych przepisów art. 1 ust. 391 ustawy nr 208/2015. Odmienna wykładnia zaproponowana przez skarżących jest w rzeczywistości sprzeczna z literą i celem przepisów. Ponadto, gdyby wykładnia ta została przyjęta, wniosek byłby niedopuszczalny ze względu na brak interesu prawnego, ponieważ dotyczyłby on dyskryminacji nie aktualnej, lecz przyszłej i potencjalnej.

Kwestie wykładni rozpatrywane przez strony zależą w znacznej części od tego, czy „karta rodziny” wchodzi w zakres jednego z pojęć: „świadczeń społecznych”, „pomocy społecznej”, „ochrony socjalnej”, „dostępu do dóbr i usług” lub „świadczenia rodzinnego”, przewidzianych w wyżej wymienionych dyrektywach i w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004.

Niniejszy przypadek jest szczególny, ponieważ oczywiste jest, że mniejszy zysk wynikający ze zniżki, z której korzystają rodziny korzystające z „karty rodziny”, spoczywa na publicznych lub prywatnych dostawcach towarów i usług, decydujących się na zawarcie umowy z Dipartimento per le politiche della famiglia della Presidenza del Consiglio dei Ministri. Jednakże ten organ [OR. 5] administracji jest odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków, wydanie „karty rodziny” i publikowanie nazw podmiotów publicznych i prywatnych, które zawarły umowę, na koszt budżetu państwa. Odbywa się to za pośrednictwem strony internetowej zarządzanej przez spółkę typu „in house” należącą do Ministero dell'economia (ministerstwa gospodarki). [...]

Zarzut Avvocatura dello Stato, dotyczący kwestii (zob. pkt 2.IV powyżej) podniesionej przez skarżących w odniesieniu do art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, jest zasadny. Obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przebywający legalnie we Włoszech, może bowiem uzyskać „kartę rodziny”, z której korzystać może całe gospodarstwo domowe. W takim przypadku obywatel państwa trzeciego nie byłby wyłączony z wydania „karty rodziny” jako członek rodziny obywatela Unii, któremu przysługuje prawo pobytu. W związku z tym nie należy podnosić żadnej kwestii dotyczącej wykładni w tym względzie.

[...] [kwestie dotyczące postępowania krajowego]

Kwestie prawne podniesione przez skarżących i zakwestionowane przez Avvocatura dello Stato muszą zostać rozstrzygnięte w drodze autonomicznej wykładni prawa Unii Europejskiej. Z tego powodu, zważywszy, iż między stronami istnieje istotny spór dotyczący owej wykładni, wydaje się, że należy skierować do Trybunału pytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni, które przedstawiono w sentencji.

Z powyższych względów

A) Tribunale di Milano (Włochy) **kieruje** do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni:

- „1. Czy art. 11 ust. 1 lit. d) lub f) dyrektywy 2003/109/WE stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują wydanie przez rząd państwa członkowskiego dokumentu uprawniającego do zniżki na towary i usługi świadczone przez podmioty publiczne i prywatne, które zawarły umowę z rządem tego państwa członkowskiego, wyłącznie obywatelom owego państwa członkowskiego i obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, a nie obywatelom państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi?
2. Czy art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98/UE, w związku z art. 1 lit. z) i art. 3 [ust. 1] lit. j) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub art. 12 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2011/98/UE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które

przewidują wydanie przez rząd państwa członkowskiego dokumentu uprawniającego do zniżki na towary i usługi świadczone przez podmioty publiczne i prywatne, które zawarły umowę z rządem tego państwa członkowskiego, wyłącznie obywatelom owego państwa członkowskiego i obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, a nie obywatelom państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2011/98/UE?

3. Czy art. 14 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2009/50/WE, w związku z art. 1 lit. z) i art. 3 [ust. 1] lit. j) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub art. 14 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2009/50/WE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują wydanie przez rząd państwa członkowskiego dokumentu uprawniającego do zniżki na towary i usługi świadczone przez podmioty publiczne i prywatne, które zawarły umowę z rządem tego państwa członkowskiego, wyłącznie obywatelom owego państwa członkowskiego i obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, a nie obywatelom państw trzecich, którzy posiadają »niebieską kartę UE« w rozumieniu dyrektywy 2009/50/WE?
4. Czy art. 29 dyrektywy 2011/95/UE stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują wydanie przez rząd państwa członkowskiego [OR. 6] dokumentu uprawniającego do zniżki na towary i usługi świadczone przez podmioty publiczne i prywatne, które zawarły umowę z rządem tego państwa członkowskiego, wyłącznie obywatelom owego państwa członkowskiego i obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, a nie obywatelom państw trzecich korzystających z ochrony międzynarodowej?''.

[...] [zwroty proceduralne]

Mediolan, w dniu 14 września 2020 r.

[...]